

Fra Kroken ved Glåmos.

J. Geelmuyden

LANDEVEIEN

Av Cecil Collin-Hansen

Vi opplever den ikke så ofte nu. Men en gang, for ikke så lenge siden, var den en almen kjensgjerning. Vår tid, sekunddelenes tid, krever trafikkårer, og har skapt dem. Og tidens feberpuls driver oss gjennom dem, som var farten i seg selv et mål.

Trafikkårer — et hårdt ord. Et brølende ord. Landeveien nynner. Og slik det velsignede landet vårt har utgått av skaperens hånd, kan det stakkåndede brølet aldri helt overdøve landeveiens stille tone. I Norge er landeveien udødelig.

Den skaptens den dag da vår fine venn hesten bestemte høyeste tempo. Den gang turen, reisen, varte og rakk, og folk likevel hadde rommeligere med tid enn vi. Den gang også tobente skapninger var selvskrevne og velkomne til å koble av i dens frie åndedrag.

Den stikker stillferdig av fra den mekaniserte fossende trafikk, og fører deg frem til og inn i bakevjenes ro, den du ikke kan leve ditt liv i, men som du heller ikke kan leve foruten. Og selv går landeveien som en rolig elv gjennom landskapet, hvor grøftene er dens konstante bredder. Men mellom grøftebreddene strømmer dens herlige grå mot deg og fra deg, alt etter som dens slyngninger i myke rytmer fører deg oppover eller nedover bakke. For landeveien strømmer, strømmer alltid, og er det eneste strømmende på jord som samtidig bevarer sin ubevegelige ro.

Og slik du går der får du selv del i dens bevegelse som i dens ro. Og kanskje du plutselig våkner klarøyd og ser at landeveien har ført deg frem til og inn i ditt eget sinns glemte bakevjer, dem du ikke kan leve ditt liv i, men som du heller ikke kan leve foruten.